

Anke'rplek | stilstaan bij veranderingen

Zet het kleinste verpleeghuis maar in Madurodam neer

Ik lees en hoor het steeds vaker: 'Het kleinste verpleeghuis bevindt zich achter je eigen voordeur.' Wat moet je met zo'n uitspraak? En vooral: wat moeten echt kwetsbare ouderen met zo'n uitspraak? Voor alle duidelijkheid: ik ben absoluut voorstander van zo lang mogelijk thuis blijven wonen. Daar kun je beter dan waar ook de dingen doen waar je zin in hebt. Daar ben je kapitein op je eigen schip. Daar ben je ver weg van dominante zorgprocessen die deel uitmaken van het even dominante medische model dat nog altijd leidend is in veel verpleeghuizen.

Maar de waarheid is dat alleen thuiswonende ouderen die goed in staat zijn om de regie te voeren over hun eigen leven zijn geholpen met een dergelijke uitspraak. Dat zijn bijvoorbeeld mensen die lid zijn van een wandelclub omdat ze lichamenlijk

nog oké zijn. Of mensen die lid zijn van een bridgeclub omdat ze geestelijk nog in orde zijn. En hebben ze dan toch hulp nodig, dan kan die in de nabijheid of met ondersteuning van mantelzorgers worden geboden. Het gaat me daarom te ver om ernaar te streven dat zo veel mogelijk zorg achter de eigen voordeur moet plaatsvinden.

Om diezelfde reden wil ik niet klakkeloos meegaan met de nieuwe politieke beweging waar een zin als 'Het kleinste verpleeghuis bevindt zich achter je voordeur' het gevolg van is. Laten we eerlijk zijn: dat is niet meer dan financieel gedreven kretologie die primair is ontstaan om de zorg betaalbaar te houden. Zet het kleinste verpleeghuis maar in Madurodam neer, niet in de huizen van kwetsbare ouderen. Want dat is hun *thuis*.

Vandaar dat we op het De Beyart-terrein bouwen aan een toekomstbestendige woon- en leefgemeenschap die plaats biedt aan kwetsbare ouderen voor wie thuis wonen geen optie meer is. De insteek daarbij is dat we ons nieuwe woonzorglandschap inrichten op basis van

**“De grootse
eenzaamheid bevindt
zich wel vaak achter
de eigen voordeur”**

hun wensen en behoeften om het thuisgevoel zo veel mogelijk te benaderen. De afgelopen maanden heb ik vanwege arbeidstekort geregeld meegewerkt op onze afdelingen met zeer kwetsbare bewoners. Ik roep 'de politiek' op dat voorbeeld te volgen. Dit om er in de 'echte wereld' achter te komen dat er ook een houdbaar-

heidsdatum is verbonden aan zo lang mogelijk thuis blijven wonen.

Bovendien ben ik ervan overtuigd dat verpleeghuiszorg uiteindelijk goedkoper is dan thuiszorg als je in de verpleeghuizen een einde maakt aan alle aanbodgerichte diensten en overbodige verspillingen. Ook dan is het mogelijk om bewoners daar volledig in hun menselijke waarde te laten. Bij De Beyart maak je dan deel uit van een warme gemeenschap waar je op terug kunt vallen als je dat wil. Dat geldt zeker in het geval van thuiswonende ouderen die gezelschap missen omdat ze hun partner, familie en vrienden hebben verloren. De grootste eenzaamheid bevindt zich namelijk wél vaak achter de eigen voordeur.

Anke Huppertz

Bestuurder woonzorgcentrum De Beyart, Maastricht